

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . 10 »

11 de Febrer

Demà compleixen quarantaquatre anys que el poble espanyol, en una arrencada de dignitat patriòtica, expulsà de l'elevat sitial de la seva primera magistratura a un poder tirànic i absorvent, l'exercici del qual pugnava amb les ansies de redempció alimentades per tot bon patriota.

Els escàndols ocorreguts a Espanya durant l'inafaust regnat dels Borbons, les saginantes i criminals guerres civils provocades per envejosos pretendents al soli de Sant Ferrán, els innumerables pronunciaments militars portats a cap en el transcurs dels últims cinquanta anys i el sobirà fracàs sofert amb motiu de la ridícula creació de la monarquia democràtica, eren altres tantes raons de grandiosos pés per a que els homes de bona voluntat fessin un suprem esforç que col·loqués a la nació espanyola a la altura que exigien les circumstàncies perquè atravesava la política nacional, tant en el seu mecanisme interior com en les seves relacions amb els demés Estats.

La revolució de Setembre, llençant del soli a la filla de Ferrán VII, als acords estruendosos i justiciers dels crits de ¡Abaix els Borbons! i ¡Viva Espanya amb honra! realitzava la primera etapa de la gran obra redemptora que s'havien imposat aquells abnegats apòstols dels sacrosants drets populars, que somniaven amb la total desaparició de un règim de oprobí que, amb els seus descomunals desacerts, havia fet palidèixer, davant el món enter, els colors de la bandera espanyola.

No podia satisfer-se el poble espanyol de que continuessin les coses tal com havien quedat després del 29 de Setembre de 1868, els seus poders s'agitaven en el caos i es feia indispensable donar cima a la obra començada ja que, a la raó, es deixaven incomplets els oferiments que se li feren.

Molt menys tenia de donar-se per satisfet quan, poc després, un grup d'homes polítics, en nom de tot un poble, del que sols representaven una ínfima part, portaren de l'estranger, per a que seguíss els destins d'una nació que no coneixia i de la que no era estimat, un príncep que podia ésser tot lo caballer que es vulgui, però que no reunia ni un sol dels dots necessaris per a ocupar l'alt i difícil lloc en que el col·locaven.

Aquella solució no podia ésser, no era, el lògic corolari del pronunciament de Cá-

diç; per a venir a parar en aixó no mereixia la pena haver trencat la mandíbula en el pont de Alcolea, al capdill de les tropes isabelines.

Aviat sorgiren les consegüents dificultats. La atmosfera popular estava impregnada de ambient federal; la revolució septembrina havia conquistat per a la causa de la democràcia, la opinió de tota Espanya; bona part de l'exèrcit, com ocorreix en totes les nacions que tenen establert un règim impopular, pretenia imposar-se a les decisions del govern constituït i en la célebre qüestió del cócs d'artilleria, es vegé a Amadeu en desacort amb els seus ministres responsables, en les determinacions dels quals, sobre el particular, es cristallitzaven les aspiracions del país en general.

Aquest fou el motiu, o per el menys el pretext que impulsà al príncep italià a abdicar per sí i per els seus fills a la corona d'Espanya. I diem el pretext, perquè no es necessitava ésser profeta per a vaticinar el pròxim fi d'una dinastia exòtica, implantada tan a fora temps en una nació que vivia en plé període revolucionari.

Fins els nois de l'escola saben que succeí després. En una de les sessions parlamentàries més notables que s'han celebrat en el món, es votà, per gran majoria de vots, la República com a forma de govern a Espanya. Aquells colossos del pensament i de la acció, aquells il·lustres sabis i honorabilíssims patriotes que havien dedicat l'inagotable tresor de llurs energies a la redempció dels seus semblants, lograren la inefable ditxa de veure satisfets els seus lloables anhels i contribuir, amb el seu titànic esforç, a la implantació de l'únic règim polític digne d'un poble que pugna per sa lliberació: la República Federal.

Honrem en aquest dia la gaia memòria d'aquells sants homes que es deien Pi i Margall, Figueras, Salmerón, Castelar, Orense, Roque Barcia i tants altres, per els quals tot bon republicà deu guardar etern record i quina actuació en la vida pública té d'imitar tot home honrat.

La fantarronada austro-alemana

**Digna actitud de los Estados Unidos.--
Nuestra proverbial cobardía.**

Después de cuarenta y cuatro años de perseverante preparación se decidió el impe-

rialismo prusiano a lanzarse a la guerra más tremenda, más injusta y más criminal que registra la historia.

No hay horrores imaginables, no hay crímenes posibles, por inauditos que parezcan, que no hayan sido perpetrados por esa nación maldita en la que, antes de 1914 tenían puestas las mayores esperanzas los hombres que ven en los radiantes efluvios de la ciencia la única panacea para curar radicalmente los acerbos dolores, físicos y morales, que aquejan a la Humanidad.

La rúbrica puesta al pié de solemnes tratados, deshonrada; el derecho de gentes, violado; el de naciones, torpemente hollado. Pueblos pequeños, libres, ajenos a la negra contienda, viéronse cobardemente invadidos, sus monumentos destruidos, sus hogares incendiados, saqueados sus bienes, maltratadas sus mujeres, deportados sus pobladores...

Es significativo el que precisamente fuese Alemania la nación que en la conferencia de La Haya impidiese que se tomara el acuerdo de prohibir el bloqueo total y luego, al verse víctima de la medida por ella defendida, pusiera el grito en el cielo, evocando derechos que es la primera en hollar.

Criminal, salvaje es la guerra; en todo tiempo rebajó su ejercicio al hombre al nivel del bruto, pero lo que es ahora, en pleno siglo XX, cuando el género humano debiera sólo entregarse al estudio de los medios conducentes a la felicidad, es bochornoso, es horrible, es criminal, que los hombres y las naciones descendan al terreno del deshonor y del crimen para dirimir sus diferencias.

Se conoce que a los promovedores de esta guerra les han salido fallidos sus propósitos. La sinrazón de su actitud, lo inaudito de sus desplantes, lo atrabiliario de sus procedimientos, han concitado contra ellos el odio de todos los que crean que, por encima de los locos sueños de conquista está el derecho a la vida de los pueblos que pugnan por realizar la santa misión que les impone la necesidad de dedicarse al trabajo vivificador, al cultivo de la ciencia, al ejercicio de la libertad.

La soberbia teutona se obstina en desconocer estos derechos; hace navegar sus submarinos por las rutas de buques mercantes de naciones neutrales, torpedean alevosamente infinidad de bajeles únicamente dedicados al tráfico de mercancías y al transporte de viajeros pacíficos, abate banderas de países que nada tienen que ver con la guerra, destruye los barcos y quita la vida a multitud de seres inofensivos e indefensos.

Todos estos hechos punibles eran más que suficientes para colmar la medida y agotar la paciencia de los Estados más pacifistas. La orgullosa y loca Alemania hizo oídos de mercader a las reiteradas reclamaciones producidas por los gobiernos

perjudicados. Ya era más que vergonzosa la actitud de sumisión adoptada por estos y, comprendiéndolo así, los imperios del centro de Europa han lanzado al rostro del mundo entero la nota más insolente que registra la historia.

En el estertor de su agonía, viéndose acosados por todas partes, escaseándoles las fuerzas materiales y faltándoles, en absoluto, el apoyo moral de ningún pueblo que tenga nociones de dignidad, se lían la manta a la cabeza y como los profesionales del matonismo, amenazan a todo el orbe, con la destrucción y la muerte prodigada por sus malditos submarinos.

En defensa de esta desatentada determinación dice el ministro alemán von Helfferich que el uso ilimitado de sus submarinos será un eficaz medio de abreviar la guerra y de derrocar definitivamente de su trono al tirano inglés.

Las contestaciones a la célebre nota no se hacen esperar. Los Estados Unidos, recordando que son la patria de Washington, de Lincoln y de Franklin, haciéndose cargo del lugar que ocupan en el tablero político, se aprestan a la lucha en defensa de la libertad y de la justicia, cual cumple a un pueblo que tan alto ha logrado colocar su nombre.

En cuanto a España ¡ay, Señor! a pesar de estar al frente de su gobierno el inspirador del memorable artículo «Neutralidades que matan», no obstante ser la nación más perjudicada por la piratería germana, no teniendo en cuenta que es la nación que debería ser más respetada, toda vez que sus representantes acreditados cerca de las sedes extranjeras son los encargados de velar por los intereses de los súbditos de unas naciones beligerantes residentes en las enemigas, ha bastado que un solo miembro de su Consejo opusiese su veto germanófilo para que la nota contestación no contuviera aquellos términos enérgicos a que se hacía acreedor el inconcebible exabrupto lanzado por Alemania y Austria.

Enseguida que se recibió en Madrid la nota-fanfarronada, se apresuró el Conde de Romanones a declarar que atemperaría la contestación de España a la que diesen los Estados Unidos de Norte América. Wilson, el estadista tildado de germanófilo, ha sabido ser patriota, ser liberal, ser humano

antes que todo y, velando por el honor de la gran república, a cuyo frente se halla, ha depuesto su opinión particular en aras de la dignidad patria, menospreciada por los matones del centro de Europa.

Aquí se hacen las cosas de otro modo. Aquí se ha movido incesantemente el Embejador alemán en Madrid y contraviniendo las prácticas cancillerescas, arrastrando por el suelo el orgullo diplomático, ha asediado, en sus propios domicilios, a los jefes de los partidos políticos de la oposición dinástica, a los presuntos próximos gobernantes, a los señores Maura, Cierva y Dato.

No se necesita ser un lince para penetrar en el intríngulis de esos manejos. Los germanófilos, que se cuentan en buen número en España, entre ciertas y determinadas clases influyentes, procurarán la caída del actual gabinete, equivocadamente tachado de aliadofilia y exaltarán al poder a los hombres que gocen de simpatías entre los elementos partidarios de una neutralidad cobarde y germanófila.

Como siempre que ocurre algo un poquito extraordinario, Romanones pretende cerrar las Cortes (tal vez a estas horas ya lo haya hecho) con el fin de aprovecharse de las circunstancias y endosarnos por decretos leyes que no pasarían en el Parlamento.

España entera se ha de oponer a esta medida. Ahora más que nunca han de estar las Cortes abiertas y el gobierno ejecutar las órdenes que emanen de la libre deliberación de los representantes del país.

Si al pueblo español le parece que se debe ir a la guerra, cállense los neutralistas y acuda a la contienda armada, mil veces más justa que la que sostenemos en Africa, donde en vez de ventilarse grandes y trascendentales cuestiones de derecho y de justicia, se defienden intereses particulares de cuatro capitalistas enemigos del engrandecimiento patrio.

Y si somos tan gallinas que continuamos dejándonos matar por los submarinos alemanes, al menos retiremos a nuestros diplomáticos de la tarea de defender los intereses germanos en las naciones aliadas, a que en vez de los españoles les ampare la madre que los ha parido.

F. MOLINER SALCEDO.

del Prometeu etern fermat a la roca del Càcuas de cada ciutat. I ara es recorden d'En Maragall, el nom del qual representa l'antinomia del d'En Sallarés, prosaic i vulgar dintre unes columnes arancelaries. I no sols és incongruència: és paradoxa, és irrisió, és absurditat. Els seus esperits, com es separen un de l'altre en l'espai infinit del temps! L'un brilla nítid, fulgent i magestàtic en les clarors diurnes, a través del propi sol, l'altre es pert en les foscores nocturnals dels baixos fons de la política espanyola, sense altre recort que la de uns estòmecs agraits. Potser siguin aquestes comparacions extemporànies, però son lògiques i naturals, perquè els dos monuments representaran, un dia, l'esperit de la ciutat, i a través del temps ells parlaran, en el no interromput feinejar de les generacions qui passaran davant seu, malgrat son mutisme extàtic, amb el patrimoni llegat als seus hereus.

Tots els homes representatius d'una col·lectivitat, com a fills de la mateixa, hi perduren fins després de morts amb la herència de la seva obra. I si en Sallarés és la gloria fictícia d'antany, representant d'una economia valetudinària, ofegada per les aures del noucents, és ja també la seva obra ignorada i la seva estatua és un esfínx de la ciutat, entorn de la qual els infants salten i riuen sense adonar-se d'ella... Mentres que En Maragall és la gloria suprema d'unh ome únic en la contemporaneïtat de Catalunya. Un poeta és la transfiguració de l'ànima de un poble i l'ànima catalana era encarnada amb la d'En Maragall, qui no era ja un rimador inconscient i buid de paraules, un mètric de consonants, un avaluador insubstancial d'idees i de formes, de pensaments i de visions, sinó que, lluny dels misticismes truculents, ni esclau absolut d'una religió, la seva ànima dionisiaca volava çà i enllà de les coses vives, naturals o psíquiques, en les quals el seu ull de poeta hi veia clarament el misteriós infinit, on els altres ulls humans s'obrien inútils a dintre les tenebres i les mans paupaven en les fosquetats aquelles de la ignorància. Maragall havia arribat als límits sublims de la poesia, era ubèrrim i dolç com arbre de bon fruïterar, silenciós com les frondes obscures i verges, fortaleza jocunda, perfil venust en els flancs mòrbids de la seva poesia, en la qual l'esforç de la expressió era el seu nexa absolut i veritable que la feia viva i calenta com un troç arrencat de les propies entranyes. La obra d'en Maragall, el seu patrimoni, la seva herència, la seva deixa és aquesta, en la qual el propi monument s'aixeca. No més els pobles que parlen a través de la història son aquells que tenen el seu poeta i Catalunya, poble viu per excel·lència, no té el seu de poeta, sinó els seus, i Maragall era un d'aquests.

Què es pot oposar de vertebrat, de homogeni, de fortitut esperitual, de obra educadora sinó de geni, de lo que ens llegà En Sallarés, particular i localista, a lo que ens llegà En Maragall, en l'espai ample i fructificador de Catalunya i adhuc de més enllà de les terres hispàniques? Res que no sigui ja mort i oblidat, perquè mentres un era fill de lo etern i de lo perdurable, l'altre era nascut a la circumstància peremptòria i a l'ordre del dia oficial. El primer se devia a l'esforç de les intel·ligències, l'altre a la necessitat defensiva i egoïsta de les lluites econòmiques de cada dia. Per això si creiem en la inutilitat del seu monument, i per això

Els dos monuments

S'ha parlat entre la premsa local d'erigir un monument a En Maragall, en la nostra ciutat, perquè Sabadell té la honra de posseir ascendències parentives amb el gran i lluminós poeta. La idea és magnífica i bella, perquè representa una dignificació de la ciutat honorant a un poeta com a veritable fill diví de la esperitualitat dels pobles. Ningú s'oposarà a rendir tribut d'admiració, en gentil homenatge, enaltint la veneranda memòria d'En Maragall. Si els meus i jo portem encara damunt nostre el noble estigma dels protestaris irreverents, dels iconoclastes justiciers de l'altre monument, si les nostres paraules i els nostres escrits tenien, per oposició d'aquell, la mateixa violència de pedres llençades contra la efígie escarnidora esculpida en el marbre, a favor del d'En Maragall hi aportarem la ira passada convertida en entusiasme, la violència retinguda convertida en passió. I la con-

versió aquesta no és incongruent, no és improvisada com per a netejar-nos del pecat de les nostres lluites de l'altre dia, de les quals no ens en expiem, sinó que recrudescerien potser més plenes d'un esperit de revolta si els que avui demanen per En Maragall un record, exacerbessin les nostres dignitats demanant una pedra per En Sardà i Salvany, per exemple. La incongruència és en els iniciadors, que fervorosos i admiratius a ultrança, tingueren per En Sallarés els més injustos elogis. I la ànima llur, que vol fugir sempre dels baixos instints plebeus, prenent aires de senyora aristocràtica i refinada, sembla que hauria tingut de sentir la fina sensibilitat de l'esperit del poeta primer que l'obscur de l'altre, d'aquell finici estereotipat de jueu, d'aquell Moloc dels treballadors prenent agotar-los en llargues i feixugues jornades, el voltor que trobava plaer en arrencar la carn viva

avui aboguem perquè l'altre s'aixequi formós en la ciutat nostra, no com un ornat més a les bel·leses ciutadanes, sinó com la expressió d'alguna cosa indefinida que es remou dintre la entranya inconscient del poble, que és el sentiment ord, que és la paraula muda, tant sols llençada al vent per homes excepcionals, com En Maragall. Perquè ell tingui en la ciutat la seva pedra, nosaltres també hi aportem el nostre carreu humil, però vibrant i entusiasta.

JOHANNAN.

EL MONUMENT A PI I MARGALL

Persistint al propòsit de dedicar, en mes de Abril pròxim un dia a la memòria de l'inolvidable Pi i Margall, celebrant-lo amb gran esplendides i solemnitat, la Comissió executiva del monument al gran republicà, se reuní dies passats en l'Ajuntament de Barcelona, baix la presidència del regidor senyor Colominas Maseras.

Ademés dels vocals de la mateixa, senyors Vila Marieges, Marial, Roça i Roca, Conrad Roure i Sebastià Torres, assistiren els membres del Jurat calificador del projecte del monument, senyors Vilumara i Bastardas i el senyor Matons com a president de la Comissió.

Havien sigut convocats la Associació dels Chors d'En Clavé, la Atracció de Forasters, el Centre Autonomista de Dependents del Comerç, i altres tantes entitats, no havent pogut ésser representada més que aquesta última, per la poca oportunitat de la hora en que la reunió debía celebrar-se.

Aquesta, com ja s'anuncià, havia d'ésser preparatoria d'altra més important i numerosa que tindrà efecte més endavant, i a la que s'espera puguin concórrer els representants de totes les Associacions que integren la vida col·lectiva barcelonina, sense omitir cap de les seves particularitats i matisos.

El pensament de la Comissió és que als actes del «Dia Pi i Margall» s'hi adhireixi tota Barcelona, i que la jornada constitueixi una esplèndida i unànim manifestació ciutadana, que fagi ostensibles l'estima i la veneració al que, per ses elevades virtuts i esclarit talent, es feu acreedor aquell home extraordinari.

Després d'haver sigut exposades algunes idees relatives al projecte que's tracta de portar a cap, la Comissió acordà reunir-se novament per a senyalar definitivament el dia en que podrà tenir efecte la reunió magna.

També en una d'aquestes reunions la Comissió Executiva acordà procedir a la impressió d'una gran tirada de la biografia de Pi i Margall escrita per en Vallés i Ribot, que's repartirà en els centres i entitats que contribueixen a la subscripció en favor del monument.

També es farà una important tirada de fotografies del projecte de monument.

S'adoptaren altres acords conduents a l'èxit de la Comissió, la qual es reunirà el pròxim divendres novament.

La ponència especial nomenada per a la organització de la «Diada Pi i Margall» ha ja iniciat els seus treballs.

Partit Republicà Federal

Demà, diumenge, a dos quarts de quatre de la tarda tindrà lloc, en el Círcol Republicà Federal, la REUNIÓ GENERAL EXTRAORDINARIA, per a procedir a la

AVANT-VOTACIÓ

del candidat que ha de lluitar en les vinents eleccions de Diputats provincials, integrant la candidatura de coalició republicana del districte Sabadell-Terrassa.

BIBLIOGRAFIA

Creació d'una Mútua de Segurs de accidents del treball a Sabadell, per el doctor Emili Moragas.--Tipografia Vives: 1916.

El conegut metje cirúrgic sabadellenc, el jove doctor en Emili Moragas, ens explica, en un curt i reduït follet, la fàcil i necessaria creació, en la nostra ciutat, de una Mútua de Segurs d'accidents del treball. Per aquest fi, evidència la deplorable situació de l'actual Dispensari Mèdic-Municipal, el qual no posseeix cap dels elements indispensables per a l'excessiu número de accidentats que dissortadament Sabadell veu creuar en una processó dolorosa i inacabable. I després de posar sobre els culpables de l'actual estat del nostre *Socorro* els punts sobre les ii, encara que una mica temerós, i no prou explícit sobre la autoritat de alguns dels seus *colegues* que governen en el pseudo-dispensari públic, i de manifestar ço que venen a ésser les Companyies de Segurs sobre els accidents del treball que després que les seves funcions son merament lucratives, han portat en aquest estat de incuria al nostre Dispensari, proposa fer aquesta Mútua de Segurs entre els fabricants i industrials sabadellencs com a única manera de poder posseir un veritable Dispensari, una clínica model a on els accidentats en el treball puguin ésser atesos amb tots els miraments, amb totes les atencions i amb el zel que requereixen. Del bon èxit de la mateixa l'autor del follet no en dubta, comptant sempre amb l'esperit humanitari dels fabricants, i donant l'exemple i prenent per model a la Mútua que, amb aquest generós fi, funciona a Terrassa des de principis de l'any 1901. El resum de les aventatjes de la creació d'aquesta Mútua a Sabadell, les fa el doctor Moragas en les següents conclusions:

- 1.ª El servei sanitari estarà més ben assistit.
- 2.ª (a) No serán tributaris de companyies exòtiques que s'hi lucren; (b) els capitals, per tant, es queden a Sabadell.
- 3.ª Els administradors serán els propis interessats.

* * *

El transcrit es l'esperit del follet, la bona intenció del qual per l'humanitari fi a que es proposa, mereix protecció i ajuda. No obstant, nosaltres, hi ferem algunes objeccions.

Molt bé que s'iniciï aquesta obra i que la portin a terme els interessats perquè, a la fi, els seus perjudicis econòmics són imprescindibles amb l'actual Llei d'accidents del treball, i la creació d'aquesta Mútua no faria més sinó que estalviar certa part de aquests perjudicis i més ràpida la curació dels treballadors ferits. Però en la organització de la mateixa sembla que es vulgui fer desaparèixer el Dispensari Municipal, es a dir, l'únic lloc gratuït i comunal, a on els ciutadans accidentats encara que no de fàbriques o indústries, hi poden anar a tothora, si bé avui mal atesos i pitjor tractats. I amb això no hi podem estar conformes. Si es va a la realització d'aquesta clínica, també s'ha d'anar, imprescindiblement, a la reorganització del Dispensari públic. Els traumàtics no poden estar a les mans mercenàries, adhuc que amables i solícites, d'una societat particular, sinó que ha d'ésser la ciutat mateixa que tingui un lloc adequat per ells. això no ho diem per un excés de individualisme, de que tant es queixa el senyor Moragas, ni per falta d'esperit col·lectiu, sinó que, enamorats de les pràctiques democràtiques, fugim de tota mena de centralització dels serveis públics i més dels que, tan especial com aquest, no poden estar a la ventura, no obstant i creure amb la lloable intenció que anima al doctor Moragas i de la futura obra humanitaria i generosa dels que varen encarregar al jove cirurgià la plasmació esquemàtica d'aquesta Mútua de Segurs dels accidents del treball.

P.

De l'Ajuntament

Sessió del dia 1.er de Febrer

Després d'aprovar-se varis assumptes, va posar-se a discussió el dictamen de la Comissió especial referent a la adquisició de terrenys per a la instal·lació de la biblioteca de la Mancomunitat de Catalunya.

Llarga i pesada va resultar aquesta discussió, degut a que el dictamen sigui presentat en una forma incongruenta, sense precisar la Comissió quin era el terreny que preferia.

El més a apropòsit semblava l'enclavat en el carrer de la Indústria, però el seu gran preu (52.000 pessetes) i els pocs quarts de que disposa el Municipi fou causa de que casi no es discutís respecte a aquell.

Es parlà d'instalar la biblioteca en alguna dependència de Casa la Ciutat, i després de molt parlar, va venir en coneixement de que ni l'Alcalde ni els concejals sabien si l'Ajuntament te dret a disposar de l'edifici.

També contava el dictamen que hi ha un altre solar a la Plaça de Granados, el qual pot adquirir-se per 8 o 10.000 pessetes, observant alguns concejals lo apartat que es troba aquest punt del centre de la ciutat.

El senyor Llagostera indicà uns solars del carrer de Sant Pau que podrien adquirir-se en condicions ventajoses i com algú li indiqués que molt aprop del Saló de Lectura hi hauria una quadra de l'Art Fabril, seria inconvenient per al bon funcionament de la Biblioteca, participà la seva creencia de que dits telers no originaràn molt soroll; a lo que contesta el senyor Corominas dient-li que lo que no fa soroll és el cardar.

Proposà el senyor Llagostera que es nomeni altra Comissió o que torni a encarregar-se'n la mateixa per presentar un dictamen més correcte. La majoria estava decidida a votar, però el senyor Aragay observà molt acertadament que lo que havia de votar-se avans era el dictamen, i com aquest, en la

forma que s'havia presentat no deia res, doncs la Comissió havia fracassat, el senyor Cusidó va haver de confessar que en el si de la Comissió havien sorgit discrepàncies per part d'un regidor, el qual es negava a formular vot particular.

S'aprovà per unanimitat el dictamen i es passà a votació la adquisició del solar de la Plaça de Granados que és, a judici de casi tots els que intervingueren en el debat, el que reuneix més acceptables condicions, després de les acostumades observacions del senyor Rovira, intèrpret de la llei i assessor honorari de l'Ajuntament.

Per 12 vots en pró dels senyors Grieria, Brullet, Corominas, Rovira, Masagué, Cusidó, Moragas, Vilatobá, Martí, Alsina, Peig i l'Alcalde contra 3 dels senyors Aragay, Llagostera i Codina s'acordà definitivament adquirir els terrenys situats a la Plaça de Granados per a instal·lar la Biblioteca de la Mancomunitat de Catalunya.

El senyor Llagostera es fa eco d'un rumor que corre amb insistència per Sabadell sobre si el senyor Brullet ha satisfet a la Caixa municipal els drets que li corresponen pagar pel permís de edificació de la casa que viu; i com ell creu que sí que els ha pagat, demana a l'Alcalde que es presenti sobre la taula el rebut de dit pago.

El senyor Brullet diu que demanà permís per a edificar i li fou concedit; però que no li han presentat cap rebut, doncs de lo contrari hauria pagat els referits drets qual import no coneix.

El senyor Llagostera demana, en mig de les interrupcions del concejal deutor, que en la propera sessió es presentin els comprovants dels tràmits seguits en aquest assumpte.

El senyor Martí pregunta que ha fet la Comissió corresponent per a averiguar lo que hi ha respecte a la defraudació de la Escola Industrial.

El senyor Rovira diu que l'expedient no ha arribat a la Comissió de Governació.

El senyor Aragay pregunta si li passa lo mateix a la Comissió d'Hisenda respecte a la sol·licitud demanant que s'acceptuin del pago de l'Impost de l'Inquilinat a les famílies més humils.

Se li contesta que la Comissió d'Hisenda no ha pogut estudiar aquest assumpte, degut a la malaltia del seu president senyor Farreras.

I s'acabà la sessió. El saló estava plè de *tabernaris* que no donaren ocasió a les autoritats a fer ús de la seva acostumada manera de *garantir* l'ordre.

Notes i Comentaris

Apoteossi d'En Codina

Demà és el dia senyalat per els nens mauristes per homenatjar al paladí de la moralitat, el regidor d'aquest Ajuntament, En Domingo Codina i Centellas. Mireu aquí les invitacions que els súbdits del maleit mallorquí han passat aquests dies amb profusió per tot Sabadell.

«Sabadell 1.er de Febrer de 1917.—Senyor En N. N.—Ciutat.

Distingit senyor:

Portant a realització l'iniciativa de nostra Joventut Maurista acollida favorablement i amb entusiasme per aquest Círcol Conservador, de organitzar un banquet-homenatge al regidor de nostre Consistori En Domingo Codina Centellas, com a prova d'agraïment per la seva campanya moralitzadora, d'encoratjament per a que'n ella perseveri al ensemple que de desagravi als insults de

que se l'ha fet objecte per part de certs elements, ens complavem en participar-li la seva cel-lebració.

L'acte que des d'un principi els organitzadors volen despul·lar de tot partidisme polític a fi de que puguin cabri i exterioritzar la seva simpatia tots els sabadellencs amb ell conformes, tindrà lloc el dia 11 dels corrents en l'Hotel d'Espanya.

Al comunicar-ho a vosté, en la creença que serà del seu gust i mereixerà la seva aprovació, i amb això, amb la plena seguretat de poder-lo comptar entre'is assistents, ni avençan ja sincer agraïment.»

Nosaltres, desitjosos de que ningú pugui censurar que es rendeixi dit tribut a les excelses virtuts del delegat de l'Ajuntament a la Escola Industrial, proposem s'organitzi un altre homenatge en honor del «Vivillo», en desagravi a lo que puguin sospitar els maliciosos que pretenen fer creure que fou aquell célebre bandoler qui encubrí la defraudació de cinquanta set mil pessetes. Sàpiga tot Sabadell que no sigué cap bandoler andaluc qui robà la susdita quantitat ni molt menys les onze mil pessetes del Centre de Sports.

Millores pel districte

De conformitat amb els desitjos i recomanacions del diputat a Corts per aquest districte, D. Joan Salas Antón, la Direcció general de Obres Públiques ha autoritzat a l'Ajuntament de Palausolitar per construir el camí veinal a la Sagrera i ha concedit un crèdit de quaranta mil pessetes per empleats a les obres a càrrec de la subvenció, durant el present any.

Noves

Avui, dissabte, a les deu de la nit, tindrà lloc en la concorreguda sala del Círcol Republicà Federal, el primer ball de disfresses, del present Carnaval, quins ballables executarà la aplaudida i reputada orquestra Muixins. Ademés d'estar la sala artísticament adornada, s'anuncia grans batalles de serpentines, confetti i boles de neu. Avans de començar el ball, la citada orquestra executarà en el saló café dugues escullides peces de concert.

Per a demà, diumenge, a la tarde, la mateixa Joventut Recreativa ha organitzat un lluidísim ball de tarde a càrrec de la mateixa orquestra Muixins.

—Ha visitat nostra Redacció el número primer del «Butlletí de la Associació de Empleats i Funcionaris públics de Sabadell i el seu districte».

Agraim la salutació que dirigeix a la premsa i establím amb gust el canvi.

—La Companyia del Nort, per falta de màquines, ha acordat suprimir la circulació dels trens següents:

Tren n.º 2210 que surt de Barcelona a les 7 del matí i arriba a Sabadell a les 7'57.

Tren n.º 2202 que surt de Barcelona a les 9 i arriba a Sabadell a les 9'50 del matí.

Tren n.º 2203 que surt de Terrassa a les 11'15 i arriba a Sabadell a les 11'27 del matí.

Tren n.º 2215 que surt de Terrassa a les 6 i arriba a Sabadell a les 6'12 de la tarda.

Impremta Sallent.—Sant Quirze, 32.—Telèfon 520

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gràcia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Companyia Comercial Alcoholera, S. A.

Anís ARLEQUIN
'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells

i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) **Mistos**

Sant Pere, 31 • Telèfon 660 • Sabadell